

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou v právní věci žalobce: **D. D.**, zastoupeného JUDr. Athanassios Pantazopoulos, advokátem se sídlem Slavíkova 19, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 6. 1. 2014, č. j. CPR-6046/ČJ-2013-930310-V237

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Ustanovenému tlumočnickovi PhDr. Jiřímu Šimovi, bytem Náměstí Jiřího z Lobkovic 2233/6, 130 00 Praha 3, se přiznává odměna za tlumočnický úkon ve výši 385,- Kč. Uvedená částka bude tlumočnickovi vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Praze.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 6. 1. 2014, č. j. CPR-6046/ČJ-2013-930310-V237, jímž žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Mělník, č. j. KRPS-32564-44/ČJ-2013-010026, ze dne 29. 4. 2013, jímž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu

cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále „jen zákon o pobytu“) a stanovena dobou zákazu vstupu na území členských států Evropské unie na 6 měsíců.

V žalobě namítá, že se žalovaná nezabývala dostatečně otázkou přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. K tomu uvádí, že v České republice (dále jen „ČR“) žije nepřetržitě posledních 7 od roku 2007, kdy mu bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání. Za tu dobu se integroval do české společnosti, kde má pevné sociální a rodinné vazby, těší se dobré pověsti ve svém okolí. Po celou dobu žije se svou ženou a nezletilou dcerou nar. 1. 1. 2013, které mají též povolení k dlouhodobému pobytu. Žena má podanou žádost o trvalý pobyt (řízení nebylo dosud skončeno) a je držitelkou povolení k zaměstnání. Žalobce má čistý trestní rejstřík, nedopustil se ani přestupku a je přesvědčen, že jeho jednání bylo vždy v souladu se zákonem a zvyklostmi platnými v ČR. Nechápe proto důvody, které vedou správní orgán k rozhodnutí vykázat ho z území ČR, která se pro něj stala vlastí, a ve které má silné rodinné a sociální vazby. S manželkou a dcerou žije na adrese, kde má platnou nájemní smlouvu, a kde jsou všichni přihlášení. V místě bydliště bylo provedeno místní šetření, které prokázalo soužití rodiny ve společné domácnosti. Zásadně nesouhlasí s argumentem žalovaného, že „*prověrka v místě bydliště a šetření odboru sociálních věcí nepotvrdilo skutečnosti uvedené ve vyjádření zástupce účastníka řízení*“. Žalobce je přesvědčen, že k jeho osobním poměrům bylo přihlédnuto pouze formálně. Žalovaná nebrala zřetel k důvodům, pro které žalobce nemůže opustit ČR (rozvinutý soukromý a rodinný život). Realizací vyhoštění by došlo k porušení mezinárodních závazků (čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně základních práv a svobod, dále jen „Úmluva“). Případ žalobce je jsou správní orgány ČR povinny posuzovat přednostně podle mezinárodní právní úpravy a posléze aplikovat právní úpravu vnitrostátní. Uložení správního vyhoštění je hrubě porušeno jeho právo na ochranu před nezákonným zasahováním do soukromého, osobního a především rodinného života, zaručené také čl. 10 Listiny základních práv a svobod, jenž se vztahuje na každého, tedy i na státní příslušníky třetích zemí. Evropský soud pro lidská práva (dále jen „ESLP“) definuje soukromý život jako pojem zahrnující širší aspekty života jednotlivce než pouze jeho rodinný život. Neomezuje se pouze na vnitřní život jednotlivce, nýbrž zahrnuje také právo osoby na formování a rozvoj vztahů s jinými osobami a také vztahů pracovních a obchodních. Znamená to, že pojem soukromého života postihuje širší okruh osobního života individua, tj. právo na rozvoj vlastní osobnosti a sociální styky s ostatními v širším slova smyslu včetně práva na ochranu fyzické a morální integrity každého jednotlivce. Výkladem pojmu „soukromý život“ se zabývá rozsudek ESLP Niemietz v. Německo z roku 1992. Rozhodnutí o uložení správního vyhoštění je přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života pouze tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku či veřejného zdraví na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Žalovaná se otázkou budoucích následků správního vyhoštění zabývá pouze formálně, bagatelizuje přiměřenost zásahu do soukromého života žalobce, či případných dopadů na jeho sociální okolí a dopouští se diskriminačního jednání podle čl. 14 Úmluvy, neboť žalobce je v ČR plně integrován do české společnosti a jeho soukromý a rodinný život je pouze v ČR. Porušen byl také čl. 10 Ústavy ČR (vázanost ČR mezinárodními smlouvami, které mají přednost před vnitrostátní právní úpravou). V rodině žalobce je roční dítě, proto je neetické a nelidské posílat žalobce pryč ze země a tedy od rodiny, když se musí postarat o svou manželku a dítě. Vycestování celé rodiny s tak malým dítětem je zcela nemožné. Pokud by musel odjet, zůstala by zde zcela nezaopatřená matka s nezaopatřeným dítětem. Argument žalovaného, že by mohl žít žadatel se svou rodinou v Mongolsku, je naprosto mylný, neboť právě v ČR si rodina vytvořila harmonický domov. Žalobce má neustálé potíže s povolením k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny, která dlouhodobě žije v ČR.

Nuceným vycestováním žalobce by byl porušen také čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, podle kterého je zájem dítěte přednostním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať již uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárnými orgány. Porušen by byl rovněž čl. 9, podle kterého státy zajistí, aby dítě nemohlo být odděleno od svých rodičů proti jejich vůli, ledaže soudy v příslušném řízení zjistí, že takové oddělení je v zájmu dítěte, např. zneužívání nebo zanedbání dítěte rodiči nebo žijí-li rodiče odděleně a je třeba rozhodnout o místě pobytu dítěte. Judikatura ESLP jednoznačně dokládá, že rozhodnutí, které vede k vycestování cizince ze země, kde žijí blízcí příbuzní jeho rodiny, může představovat porušení jeho práva na respektování rodinného života (např. Boulif proti Švýcarsku či Unner proti Nizozemí). ČR je pro celou rodinu žalobce vlastní a je přeci nepřipustné, aby byl otec nucen opustit rodinu na území ČR, když se tento ani trestně neprovinil. Rovněž je nepřipustné zpřetrhat rodinná pouta a svým rozhodnutím vlastně donutit cizince vycestovat, když na území ČR má více než rozvinuté rodinné a osobní vztahy. Vycestování žalobce není tedy možné, neboť by bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Je podivné, že v závazném stanovisku jsou tyto mezinárodní závazky ignorovány. V demokratické zemi, jakou je ČR, by měl zákon zejména a v první řadě chránit zájmy dětí, zájmy rodiny a zájmy bezúhonných osob, což je případ žalobce. To je jediný eurokonformní výklad zákona. Žalobce se závěrem ohradil proti tvrzení správního orgánu, že „*Cizinec nízký věk nezletilé aktuálně nemůže užívat jako argument pro své další setrvání na území ČR ...*“ Tím správní orgán dokazuje, že ignoruje judikaturu ESLP a další shora uvedená kritéria. Žalobce proto apeluje na soud, aby přihlédl k lidské stránce případu, kdy jde o nezletilé dítě velmi nízkého věku, a vzal v úvahu § 174a zákona o pobytu cizinců, kdy je nutné zohlednit zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost sociálních vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem.

Žalovaná nesouhlasí s žalobní výhradou ohledně přiměřenosti napadeného rozhodnutí, neboť jí se zabýval nejen nalézací správní orgán, ale také žalovaná, když právě přiměřenost rozhodnutí byla jednou ze zásadních otázek, které bylo s ohledem na situaci, ve které se cizinec ocitl, nezbytně řádně posoudit. Nutno konstatovat, že i přes zjištění mnohem vyšší závažnosti protiprávního jednání cizince, než jaká byla deklarována nalézacím správním orgánem (délka neoprávněného pobytu), došla žalovaná k závěru (právě s ohledem na osobní a rodinnou situaci cizince), že opatření ve formě správního vyhoštění s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, v délce 6 měsíců, je opatřením naprosto dostačujícím nejenom ve smyslu § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, v návaznosti na § 174a téhož zákona, ale také ve smyslu § 2 správního řádu. Ani s ohledem na žalobní argumentaci neshledala žalovaná pochybení a proto navrhla zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu vyplynulo, že dne 30. 1. 2013 se žalobce (spolu s manželkou a dcerou narozenou dne 1. 1. 2013) dostavil k Ministerstvu vnitra, Odboru azylové a migrační politiky v Mladé Boleslavi, kde byl informován, že se na území ČR nachází nelegálně, bez platného oprávnění k pobytu. Téhož dne byl žalobce zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR a bylo mu oznámeno zahájení řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, protože všechna dosud vedená řízení byla ukončena zastavením a žalobce se na území ČR nachází bez platného víza nebo povolení k pobytu (platnost posledního víza skončila dne 15. 7. 2011). V protokolu o vyjádření účastníka řízení uvedl žalobce, že na území ČR přicestoval na základě platného víza dne 26. 12. 2007, z ČR nevycestoval a zdržuje se zde nepřetržitě spolu s manželkou a dcerou, která za nimi přicestovala v roce 2011. V současné době s nimi žije měsíční dcera nar. 1. 1. 2013. Právě z důvodu přihlášení dcery se dostavil k Odboru azylové

a migrační politiky. O ukončení vedených řízení a o povinnosti vycestovat věděl. Byl si vědom, že od prosince roku 2012 nemá žádný platný pobyt, ale na radu právního zástupce, který věděl, že očekávají narození dítěte, zůstal, protože mu bylo řečeno, že s tak malým dítětem nebude vystěhován. Stane-li se tak, manželka pojede s ním. Vyhoštění je ale vzhledem ke stáří měsíčního dítěte prakticky nemožné jednak z důvodů ekonomických (manželka potřebuje peníze, které vydělává jen žalobce) a sociálních, kdy nemůže manželku s malým dítětem opustit. Chod rodiny je závislý pouze na něm, protože manželka je na mateřské dovolené a žalobce je jediným zdrojem příjmů. Nemovitý majetek nevlastní, mají pouze běžné vybavení bytu, který je v majetku pracovní agentury, u které je žalobce zaměstnán. V Mongolsku také nevlastní žádný majetek a nemají se tam prakticky kam vrátit, neboť na adrese, kterou uváděl, bydlí tchýně a švagrová. Nejde o byt, k němuž by s manželkou měli jakákoli vlastnická práva. S manželkou a dvěma dětmi se zdržují na adrese v Mladé Boleslavi, nikdo z rodiny nemá zdravotní potíže. Na území ČR nemá kromě své rodiny žádné jiné vazby a nemá zde ani žádné pohledávky. Dodržuje zákony, platí daně a je zdravotně pojištěn. Případné vyhoštění bude znamenat nepřiměřený zásah do jeho soukromého života. Důvod pobytu na území ČR je čistě ekonomický. V Mongolsku jim nehrozí žádné nebezpečí; měli by tam mnohem nižší životní úroveň.

Ze závazného stanoviska MV OAMP k možnosti vycestování cizince vyžádaného podle § 120a zákona o pobytu cizinců vydaného dne 31. 1. 2013 plyne, že vycestování žalobce je možné, neboť mu v Mongolsku nehrozí uložení či vykonání trestu smrti a žalobce ani neuvedl, že by mu hrozilo mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trestu. Ekonomické aspekty návratu jsou irelevantní. Na území Mongolska neprobíhá ozbrojený konflikt, který by mohl žalobce v případě návratu do vlasti ohrozit na životě či lidské důstojnosti. Vycestování žalobce není ani v rozporu s mezinárodními závazky.

Ze zprávy Magistrátu Města Mladá Boleslav, odboru sociálních věcí ze dne 18. 3. 2013 plyne, že rodina žalobce má na adrese svého bydliště k dispozici jednu vybavenou místnost v bytě 3+1, v ostatních místnostech žijí další podnájemníci. Komunikace s rodiči je komplikovaná, protože otec nehovoří česky a matka jen pár slov a lze se domnívat, že rodiče českému jazyku nerozumí. Z útržků rozhovorů bylo zjištěno, že byt slouží jako ubytovna zaměstnavatele otce, matka nepracuje, pečuje o narozené dítě. Podle sdělení rodičů odjela dcera (starší – poznámka soudu) na dovolenou do Mongolska. Jinak chodí do 9. třídy. Děti jsou registrované u dětské lékařky. Ta uvedla, že komunikace s matkou je obtížná. Matka v její ordinaci uvedla, že má pouze jedno dítě v péči. Na dotaz, kde je dítě z předchozího těhotenství, matka sdělila, že u ní nebydlí, že bydlí v Mongolsku. S mladším dítětem chodí do poradny řádně, dítě je řádně očkováno. Má zřízeno pouze smluvní zdravotní pojištění.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu vydal dne 29. 4. 2014 správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 2 zákona o pobytu uloženo správní vyhoštění a stanovena doba zákazu vstupu na území členských států EU v délce 6 měsíců.

S ohledem na žalobní námitku konstatuje soud ze správních rozhodnutí pouze závěry vztahující se k otázce přiměřenosti dopadu rozhodnutí do rodinného či soukromého života žalobce. Správní orgán I. stupně v tomto směru uvedl, že důsledek rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřený z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, a to s ohledem na to, že žalobce jako občanem Mongolska bez dalších závazků na území ČR, může žít na území Mongolska nebo jiné země mimo smluvní státy EU. Zdravotní stav žalobce i jeho rodinných příslušníků je dobrý a umožňuje jim vycestovat. V době vydání rozhodnutí

není již syn (správně dcera – poznámka soudu) v tak nízkém věku, který by bránil vycestování. Žalobce není osobou ve smyslu § 15a zákona o pobytu (rodinným příslušníkem občana Evropské unie), nežije ve společné domácnosti s občanem EU, nepečuje o občana EU a nemá žádnou jinou citovou vazbu vůči občanu EU. Celá jeho rodina má státní občanství Mongolska, kde může celá rodina bez zábran žít. Druhé dítě v době řízení žije v Mongolsku. Rodina tedy na území ČR nežije celá a život na území Mongolska nebude představovat zásah do práv dítěte. Pokud jde o společenské a kulturní vazby bylo konstatováno, že žalobce i jeho manželka se za dobu pobytu na území ČR nenaučili ani základům českého jazyka a o jejich integraci do společnosti nelze hovořit. Prověrkou odboru sociálních služeb se nepodařilo prokázat integraci starší dcery do společnosti ani znalost českého jazyka, protože dcera žije v Mongolsku a základní školu navštěvovala jen krátce. Jediným důvodem pobytu žalobce na území ČR je vyšší životní úroveň na území ČR, která nesouvisí s integrací starší dcery do společnosti, neboť ta žila společně s rodiči pouze 1,5 roku. Zpět do Mongolska odcestovala přesto, že řízení o povolení dlouhodobého pobytu nebylo ukončeno; v době probíhajícího řízení o vyhoštění otce na území nepobývá. Rozhodnutí tak není v rozporu s čl. 9 Úmluvy o ochraně dítěte a nebudou ohroženy ani poškozeny rodinné vztahy účastníka řízení a rovněž nebude poškozen jeho soukromý život.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 30. 4. 2014 odvolání, v němž nesouhlasil se závěrem o tom, že čtyřměsíční dítě je schopné cestovat do Mongolska a uvedl, že žalobce pracuje, snaží se učit česky, je bezúhonný. Manželka nemůže v důsledku péče o malé dítě pracovat, aby je uživila, nezletilé dítě se o sebe bez matky nemůže postarat a matka se o nezletilé dítě a o sebe nepostará bez manžela, když navíc žijí všichni v bytě zaměstnavatele žalobce. Cestování žalobce do Mongolska i jen na přechodnou dobu by ve své podstatě představovalo ukončení stávající pracovní činnosti a životní dráhy dosud bezúhonného člověka na území ČR, aniž by bylo takové opatření nezbytně nutné z hlediska veřejného zájmu. Dále argumentoval shodně jako ve vyjádření k věci.

Žalovaná v napadeném rozhodnutí ze dne 6. 1. 2014 konstatovala, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně celkem 28 měsíců, přesto správní orgán I. stupně vymezil dobu neoprávněného pobytu žalobce bez víza pouze na 1 měsíc a 9 dnů. Přes tento rozdíl žalovaný shledal, že opatření ve formě vyhoštění s dobou zákazu vstupu na území členských států EU v délce 6 měsíců, je opatřením naprosto dostačujícím k nápravě způsobeného protiprávního stavu a současně opatřením přiměřeným nejenom ve smyslu § 119a odst. 2 v návaznosti na § 174a zákona o pobytu, ale také ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu. Žalovaná nad rámec odůvodnění správního orgánu I. stupně doplnila, že manželka žalobce nedisponuje povolením k trvalému pobytu, jak je žalobcem předestíráno, ale toliko povolením k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, což do značné míry ovlivňuje náhled na žalobcem uplatňované vazby k území ČR, neboť v takovém případě nejde o trvalou vazbu k území ČR, ale čistě ekonomickou. Žalobce na území ČR pracuje, aniž by disponoval potřebným povolením k pobytu. Případné výdělečné aktivity žalobce lze tedy s určitostí označit za nezákonné a žalobce jimi tedy nemůže úspěšně argumentovat jako nástrojem zdůrazňujícím jeho vazbu na svou rodinu právě na území ČR. Žalobce tedy není osobou, která by se mohla legálním způsobem postarat o zbytek rodinu na území ČR. Proto je vydané rozhodnutí opatřením zcela přiměřeným. Námitku, že by v případě nuceného odjezdu žalobce z území ČR zůstala na území nezaopatřená manželka s nezaopatřeným dítětem, zhodnotila žalovaná jako účelovou s ohledem na účastnickou výpověď žalobce, v níž uvedl, že v takovém případě by manželka odcestovala spolu se žalobcem. Žalovaná současně připomněla, že žalobce a jeho manželka přicestovali do ČR pouze za účelem výdělků a že na území Mongolska mají další nezletilou dceru a že nízký věk mladší dcery nelze považovat za překážku, která by bránila jejímu

cestování spolu s rodiči. Tento argument tedy nemůže žalobce pro další setrvání na území ČR používat. Dále konstatovala, že namítá-li žalobce, že se do Mongolska nemůže s rodinou vrátit, protože tam nic nemají a nemají se tam kam vrátit, pak je třeba připomenout, že žalobce má v Mongolsku starší dceru nar. 5. 4. 1998, a lze jen stěží předpokládat, že by v Mongolsku žila na ulici, a to zvláště poté, co společně s rodiči pod dobu zhruba 2 let žila bez problémů na území ČR a do Mongolska se vrátila s jejich souhlasem sama. Situaci žalobce v ČR lze bez problémů srovnat se situací v Mongolsku, neboť v ČR žalobce rovněž nic nemá. Jeho výdělečná činnost je nelegální a právo užívat byt mu plyne výlučně z jeho nelegální pracovní činnosti, neboť jde o formu ubytovny zaměstnavatele žalobce. Žalovaná připustila, že vycestování žalobce a jeho rodiny s sebou ponese ukončení jeho stávající pracovní činnosti (nelegální), na kterou je navázáno ubytování celé rodiny, jde však o nutný důsledek jednání žalobce, který na sebe vlastní nezodpovědností navázal osudy svých blízkých. Přijetí opatření ve formě správního vyhoštění je však nutností, neboť žalobce svým pobytem bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, porušil základní povinnosti cizince pro pobyt na území hostitelské země. Ve veřejném zájmu je, aby se na území ČR zdržovali pouze ti cizinci, kteří dodržují právní předpisy hostitelské země. Přitěžující je rovněž výkon nelegální práce a zneužití azylového řízení, v němž žalobce uvedl, že žádost o mezinárodní ochranu podal účelově. Další setrvání žalobce na území ČR je za daného stavu neudržitelné a uplatněná námitka je proto nedůvodná. K šetření v místě bydliště žalobce uvedla, že správní orgán I. stupně vyhodnotil správně její výsledek, když konstatoval, že nebylo prokázáno tvrzení žalobce. Manželka a nezletilá nedisponují platným povolením k trvalému pobytu, jak bylo žalobcem opakovaně tvrzeno. Žalobce nemá na území ČR dvě nezletilé dcery, ale pouze mladší z nich, když starší z nich s vědomím rodičů vycestovala zpět do Mongolska. Opodstatněný není ani poukaz na obtíže při legalizaci pobytu žalobce na území ČR, neboť tato problematika je v gesci Ministerstva vnitra, nikoli Policie ČR, jež do ní proto nemůže zasahovat. Žalovaná s ohledem na žalobní námitku vyžádala před vydáním svého rozhodnutí potvrzení nebo změnu závazného stanoviska. Dne 10. 10. 2013 bylo žalované doručeno závazné stanovisko č. j. MV-116535-2/OAM-2013, kterým ministr vnitra původní závazné stanovisko potvrdil. Další přezkoumávání závěrů Ministerstva vnitra není namístě, neboť pro ně neexistuje zákonný podklad. Žalobce napadl závazné stanovisko v rámci odvolání a z uvedeného důvodu bylo vyžádáno opakované závazné stanovisko. Žalovaná uzavřela, že v řízení bylo nepochybně prokázáno naplnění zákonných podmínek pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, skutkový stav byl zjištěn v souladu s § 3 správního řádu a vydané rozhodnutí je ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu v souladu s veřejným zájmem na tom, aby se na území ČR zdržovali cizinci, kteří respektují zdejší právní řád jako autoritu, nikoli cizinci, kteří ho svým protiprávním jednáním znevažují. Rozhodnutí odpovídá okolnostem daného případu a je individuálním správním aktem vydaným v souladu s § 164 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců. Rovněž je rozhodnutím přiměřeným nejen ve smyslu § 2 správního řádu, ale také ve smyslu § 119a odst. 2 v návaznosti na § 174a zákona o pobytu cizinců.

Při jednání konaném dne 18. 3. 2014 setrval žalobce na svém dosavadním stanovisku. Objasnil, že starší šestnáctiletá dcera odešla do Mongolska pečovat o nemocnou tchyni. Pokud by v ČR žila s rodinou, znamenalo by to vyšší náklady, protože rodina hospodáří pouze s jedním příjmem. Vráti se, až si žalobce vyřídí povolení k pobytu. Zástupce žalobce zopakoval důvody, pro které považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a založil do spisu závěrečné stanovisko, v němž zopakoval dosud uplatněné výhrady proti napadenému rozhodnutí a poukázal na další judikaturu ESLP. Zmínil, že v současné době žalobce již nepracuje, stará se o nezletilou. Do práce naopak dochází manželka, jíž bylo dne 14. 12. 2014 rozhodnutím Úřadu práce ČR, pobočkou v Příbrami prodlouženo povolení k zaměstnání

do 30. 6. 2013. K témuž datu bylo manželce žalobce vydáno povolení k dlouhodobému pobytu č. 000274724, na základě kterého manželka žalobce pracuje u společnosti Jawa Trade Copany s.r.o. Poukázal na to, že žalobce byl hodnocen jako jeden z nejlepších montážních dělníků na území ČR s tím, že mongolští občané jsou obecně velmi pracovití. Zdůraznil, že žalobce je neproblémovou osobou, klidný člověk, milující svou rodinu. Mladší dcera se narodila jako první dítě roku 2013 v ČR. V této souvislosti rodiče obdrželi finanční dar.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalované, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Podle § 174a zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Žalobce nezpochybňuje závěry správních orgánů o neoprávněnosti pobytu na území ČR, ale výhrady vznáší pouze ve vztahu k nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí o vyhoštění do jeho rodinného či soukromého života.

Soud se proto zaměřil na otázku, zda závěry učiněné v tomto směru rozhodujícími správními orgány jsou skutkově podložené a věcně správné a zda obstojí v rámci soudního přezkumu.

Předně konstatuje, že podle ustálené judikatury, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 – 74, znamená naplnění určité skutkové podstaty předvídané v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců pro stát automaticky nutnost nařídit cizinci, aby opustil území ČR a zakázat mu vstup na území ČR. V posuzovaném případě je takovou skutkovou okolností pobyt žalobce na území ČR po dobu více jak dvou let bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Za této situace byly správní orgány povinny aplikovat § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Při posuzování otázky možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázky nuceného vycestování cizince na základě uloženého správního vyhoštění, vychází soud z judikatury ESLP vztahující se k čl. 8 Úmluvy. Judikatura ESLP zohledňuje zejména rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, imigrační historii cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, a povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem. Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájem

jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.

S ohledem na výše uvedená kritéria považuje soud odůvodnění žalované za dostatečné a souladné se zákonem, jež reagovalo na všechny žalobcem uplatněné odvolací námitky. Z rozhodnutí žalované plyne, že vycházela především z výpovědi žalobce, který výslovně uvedl, že do ČR přicestoval z ekonomických důvodů, je si vědom neoprávněnosti svého pobytu na území ČR a pro případ povinnosti opustit území ČR počítá s tím, že jej bude rodina následovat do Mongolska jako země jejich původu. Přihlédla k tomu, že teprve v průběhu řízení začal žalobce tvrdit, že jeho vycestování z území ČR by se dotklo manželky a nedávno narozené mladší dcery, které jsou na žalobci finančně závislé. Ve shodě s žalovanou činí soud závěr, že pozdější tvrzení žalobce je zjevně účelové s cílem zabránit nucenému vycestování z území ČR. Také soud je přesvědčen, že vycestování žalobce spolu s rodinou není v rozporu s právy dítěte na rodinný život, neboť nezletilá bude následovat svoje rodiče, jimž v návratu do země původu nic nebrání (neprobíhá tam žádný ozbrojený konflikt a žalobci tam ani nehrozí nebezpečí jakéhokoli násilí či nelidského zacházení). Naopak návratem do země původu dojde k sjednocení celé rodiny, neboť v Mongolsku již několik let žije starší nezletilá dcera žalobce, která opustila ČR a vrátila se sama do Mongolska za účelem péče o tam žijící příbuzné. Žalobce spolu s manželkou tak budou moci namísto nezletilé dcery převzít v plném rozsahu starost a péči o příbuzné a starší nezletilé dceři tak dopřát dětství oproštěné od povinností, jež mají primárně plnit žalobce se svou manželkou, tedy její rodiče. Ve vycestování nic nebrání ani mladší dceři, neboť podle názoru soudu byla a je schopna zvládnout cestování v doprovodu svých rodičů.

Soud nemohl přisvědčit žalobci ani v tom, že jeho vazby na území ČR jsou natolik silné, že by jeho nucené vycestování spojené se zákazem vstupu na 6 měsíců, bylo nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného či soukromého života. Kromě shora uvedeného plyne totiž z obsahu správního spisu, že důvody, pro které se žalobce a jeho rodina zdržuje v ČR, jsou pouze ekonomické. Žalobce přicestoval do ČR, kterou považuje za zemi s vyšší životní úrovní než v Mongolsku, za práci a má za to, že by se v případě nuceného vycestování z ČR životní úroveň rodiny snížila. K tomu musí soud poznamenat, že podle skutkových zjištění vyplynulších ze správního řízení nemá žalobce ani v ČR vytvořeny odpovídající životní podmínky. Užívá s rodinou pouze jeden pokoj v třípokojovém bytě a nemůže již legálně pracovat. Nejde proto o takovou životní úroveň, jíž by nemohl dosáhnout v zemi svého původu. Návratem do země původu by naopak výrazně odlehčil své manželce, která v současné době převzala starost o finanční zabezpečení rodiny, neboť pracuje, a o nezletilou dceru se nyní stará žalobce. Soud pochopitelně nepřehlédl, že žalobce žije na území ČR spořádaným rodinným životem a že je zcela bezúhonný. Nezpochybňuje ani, že po dobu, kdy mohl legálně pracovat, patřil mezi nejlepší pracovníky, nicméně ani tyto okolnosti nemohou převážit veřejný zájem na tom, aby cizinci žijící na území ČR řádně dodržovali pobytová pravidla nastavená zákonem o pobytu cizinců. Tak tomu v případě žalobce nebylo a správní orgány proto v souladu se zákonem rozhodly o vyhoštění žalobce z území ČR.

Žalobce dále poukazoval na délku pobytu na území ČR a vytvořené vazby. Je sice pravdou, že žalobce přicestoval do ČR již před mnoha lety, avšak v ČR nemá kromě rodinných žádné jiné vazby, navíc až dosud neovládá český jazyk. Proto ani v tomto směru neshledal soud nepřiměřenost správního vyhoštění. K tomu dodává, že pobývá-li cizinec na území ČR bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu, může mu být uloženo správní vyhoštění se zákazem vstupu až na 3 roky. Doba zákazu vstupu byla žalobci stanovena na 6 měsíců. Soud neshledal, že by tato doba byla vzhledem ke skutkovým

okolnostem nepřiměřená. Právě naopak, stanovení zákazu vstupu v délce pouze 6 měsíců svědčí o tom, že správní orgány zvažovaly mimo jiné i závažnost protiprávního jednání žalobce. Žalovaná své rozhodnutí řádně a zcela přiléhavě odůvodnila a v souladu s požadavky kladenými na rozhodnutí § 68 odst. 3 správního řádu vysvětlila, proč neshledala odvolací námitky žalobce důvodné. Za této situace shledal soud její rozhodnutí jako zákonné.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení o žalobě úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná pak nemá právo na náhradu nákladů řízení, které by jí jinak příslušely, protože jí v řízení o žalobě žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Ustanovenému tlumočnickovi přiznal soud odměnu za tlumočnický úkon (tlumočení průběhu jednání) ve výši 385,- Kč, jež představuje odměnu podle § 17 odst. 1 položky 1, zvýšenou o 10 % podle § 22 odst. 1, písm. b) vyhlášky č. 37/1967 Sb., k provedení zákona o znalcích a tlumočnících. Odměna bude tlumočnickovi vyplacena ve stanovené lhůtě.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách.

V Praze 18. března 2014

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová